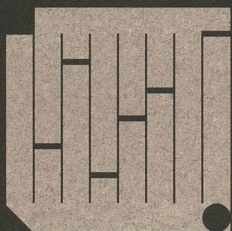


Els quatre elements
(Antologia)



Miquel Pérez-Sánchez

849.915

PER

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS



510635480X

Col·lecció Poesia de Paper

128

Els quatre elements (Antologia)

Miquel Pérez-Sánchez

Palma, 2002

© del text: l'autor, 2002

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 2002

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro i Perfecto Cuadrado

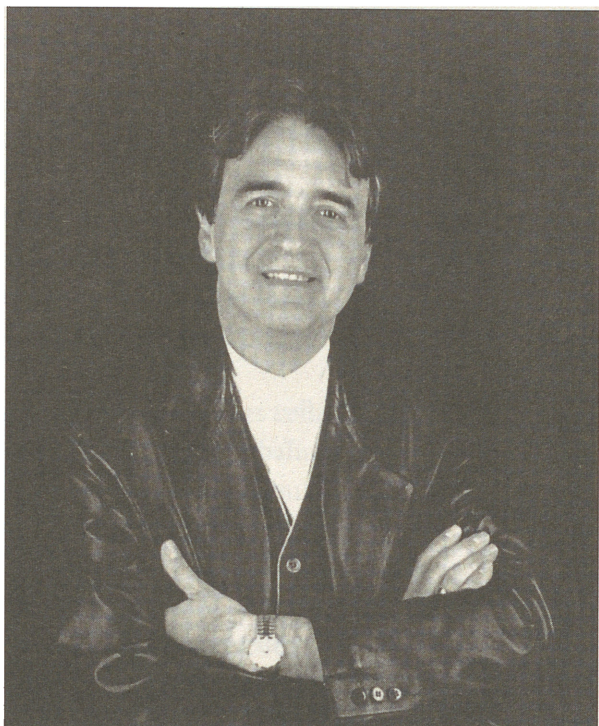
Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Gremi forners, 18. Polígon Son Castelló 07009 Palma

ISBN: 84-7632-736-6

DL: PM/594-2002



Miquel Pérez-Sánchez va néixer a Barcelona el 8 de març de 1950. És arquitecte i promotor immobiliari. Ha publicat cinc llibres de poesia: *Mirall de miratges* (Edicions 62, 1987) —on experimenta amb l'escriptura i el llenguatge—. *Helena, amada* (Edicions 62, 1993) —un monogràfic sobre la Grècia de sempre, escrit en versos hexàmetres i díctics elegíacs—. *Foc humit* (Columna Edicions, 1996) —una història d'amor-passió entre les tres ciutats del tango—. *L'aigua del temps* (Columna Edicions, 1998) —sobre la fugacitat de la vida, i la mort—. I "*Harmonia mundi*" (Columna Edicions, 2000) —la clau de volta que uneix i clou el cicle que formen els altres quatre llibres.

Aquesta antologia rep el nom genèric que aplegava les quatre primeres obres —*Els quatre elements*—. A més, pels motius indicats, incorpora poemes del cinquè llibre publicat. I finalment inclou, a tall d'epíleg i per mostrar la continuïtat de l'obra, fragments inèdits d'un nou llibre —*Adam*—, en preparació, format per un poema únic dividit en set capítols i compost per més de 500 tankes encadenades.

ROSA ENTRE MÓRES

Era un roser que alenava poncelles
dins la garjola isolat el perfum.
¿Com llucaran els pistils sense llum
quan la corol·la reclou les parpelles?

On hi ha colors? Esbarzers a les celles
colguen la rosa dels vents d'embalum
duu la bardissa espigant sense rumb
fosca a les nines amb somnis d'estrelles.

Rosa entre móres i llir entre carn
elles em peixen i tu em meravelles
entre el desvari hi ha el seny que em fa escarn.

Llum per a l'ésser de bell Nou captiu
foc als sentits que han delit les donzelles:
Dona Teresa esdevé Beatriu.

(De *Mirall de miratges*)

LLUNA NOVA

Ran els silencis del vespre com un nocturn autumnal

canta un romanç a la lluna dalt d'una poma un pardal
Selene escolta com xiula sensualment el gregal
treu la calça a la pomera estampada de verdal
la catifa coral·lina amb fils d'or cau del brancam
en despulla uns trenta membres tot negant feminitats
al fruit bíblic de la poma i esdevé l'estrany galant
d'una lluna amb vels de núvia que d'arbredes n'és l'amant.
Sensual i dissipada la *cocotte* amb forat blanc
dorm a un negre tàlem cèlic que és on l'arbre digitat
fantasia plenilunis transformat en gran fanal
captivant-la en els seus braços troba un fruit inesperat:
la maçana d'un pit d'Eva mossegada per n'Adam.
Dalt del seu carro de plata estirat per dos cavalls
ella va de branca en branca i en la fosca nit els rams
són talats de la ramera per uns bàrbars que en ballar
a l'entorn d'una foguera cremen branques pel profà
ritu d'una lluna nova: quart creixent ve l'endemà.
I el pardal d'una figuera a la lluna ofrena el cant
Helena escolta com xiula sensualment el mestral...

(De *Mirall de miratges*)

RETORN SENS PARTENÇA

Ja el Súnion tocàvem, sagrat promontori d'Atenes...

HOMER. *Odissea* (III, 277).

He davallat com els déus des del cel a les terres antigues
rere el perfecte vibrar d'una puríssima llum,
perquè al món clàssic recercò el misteri complex de la vida
i al laberint d'estimar, casa davant l'incomprès.
Sóc al sagrat promontori, al cap amb corona de marbre
on Riba, Byron i Homer, més d'un romàntic francès,
i tants i tants d'oblidats i d'anònims poetes palpaven
l'incendi als ulls del record —presos per l'halo del lloc
on la ciutat reparava al senyor de la mar el vell greuge
de l'olivera, on la nau àtica duu l'esperó—.
Sota la brisa, entre olors de salobre i besllums de calitja,
blaus mariners han amat sacerdotesses del blanc
boirim, que infanten el porpra i el bolquen amb vels de la lluna,
violats. Quan l'astre-rei cerca amagats horitzonts,
tota la pell és un porus obert, una flor tota pol·len
que fondre's grua amb el vent, l'èter celeste o el foc,
candir-se en braços del somni de l'aigua o prenyar l'erma terra,
per penetrar l'immanent tot del desfer-se i el ser.
L'ànchora llenço, commòs, al port del retorn sens partença:
Sí! Sóc a Grècia! En llocs nous que la sang reconeix.

I em sé estrany i vernacle com un fill bàrbar o un joni
que, sense llengua o penats, ara tornés del Leteu.

(D' *Helena*, amada. II)

ENTRE UN TEIX I UNA MURTA

*i vaguen fora dels murs de la pàtria
i cerquen un lloc de la nit on arrelar-se.*

IANNIS RITŞOS. *Romiossini* (V).

Entre un teix i una murtra la terra guardava els misteris
d'Eleusis per senyalar el lloc de la nova ciutat
on acabar amb un exili de dotze gèneres d'homes
que delejaren l'instant sense records del retorn.
Pobles bessons havien nodrit els cavalls de la guerra
al past de l'odi; germans contra germans, a favor
dels voltors i dels bàrbars, lluitaren; nuncis de l'hades,
ossos sembraren en camps que regarien amb sal.
I entre el foc de la ira, avidats amb el fel dels ilotes,
infants i verges d'ahir ompliren els recs del rancor...
Com una deu que en brollar de la terra alimenta la terra,
o com la dea que surt —fruita novella— a l'abril
des del cor de l'infern per tornar a la tardor en forma d'humus,
foren així les ciutats. Teixos i murtres no en veig.
La vall s'abriga amb la vànova informe d'esparses ruïnes;
marbres de lívida faç fan trencaclosques secrets
a l'ombra greu dels xiprers —cadascun un guerrer i una llança
vetllen la mura sens por en nits de temperi a l'hivern—.
Albes de lluna als tuïons murallats de Messene imagino:
Grisos i blancs rosadencs tinten carreus i enllosats;
les columnes són arbres; el temple, un sacre boscatge,
i l'ara es troba en un clar encès per Selene i pel foc.

En mitges llunes d'exedra han segut expectants sargantanes,
perquè en el tron del consell parla la pluja del temps:
—*Morta ciutat que coneixes la ferma abraçada de l'heura,*
se't fan, els dies caiguts, fulles, i branques, els anys;
i aquesta saba salvatge que et colga assemblea i teatre,
vies i estadi, et perviu, bo i depredant-te el no-res.
Quasi ningú no et recorda, perquè ens oblidem d'aquells pobles
que, vençuts pel malfat, prenyen la terra amb la sang
i amb les despulles dels seus, i abans de ser esclaus, s'expatrien.
I homès que han fet prevaler sobre la vida el sagrat
culte del lliure albir, esdevenen paraules perdudes,
lletres de cendra als papirs que omplen la mort sense un mot.
(Quina retribució redimeix un tan bell sacrifici?
Un mausoleu al soldat inconegut d'un triomf?)
Ells suggereixen que l'home és un ínfim batec de la vida,
un atzar que es desfà al vent o que a l'aigua es dissol,
una llavor que a la mare revé, un parpelleig de guspira...
Làbil em sento i fugaç com un deixant a la mar
de l'oblit. Sé que allò que fundem perirà com nosaltres;
resta la idea només, bell monument vaporós.
I avui si escric a Messènia i membre Aristòmenes, canto
els pobles que alcen la veu, plens d'un sol mot: Llibertat!

(D'Helena, amada. X)

L'ILLA

Quina cintura tan fonda et connecta el real amb el
[somni!]

Quin fil tan prim pel treball gris de les Moires uneix
l'ànsia antiga d'heure't amb la plenitud de gaudir-te,
illa ideal del retorn desesperat cap al Ser!
Perquè, si en tu el meu regrés fou escrit, no seré, quan arribi,
qui t'estimà per primer cop amb l'encís virginal
de la troballa impossible, ni aquell que lliurava l'aurora
adolescent al zenit insospitat del guerrer.
He recercat a les ones obscures del temps la resposta
als meus neguits puerils i a les angoixes d'adult;
i allotjar no he sabut la renúncia al moll dels meus ossos,
perquè ella, sovint, guia la mort a pleret,
tot admetent el fracàs principal: La derrota de viure
sense ser, mínimament, amos del nostre destí.
Ah! Quants records són com brases sota la cendra dels dies!
—la vida, un vent que l'antic foc ressuscita o consum—.
Quants ocasos ha dut el brillant enfilall de les albes!
Quantes flors s'han marcit, bo i arrelant al meu cor!
Ja a l'horitzó se'm perfeia l'illa entre boires del somni,
ja s'esvania entre els vuit vents abans d'heure el seu port.
Però em menava una lluna en l'ambigua quimera de l'aigua
quan em barraven el vell rumb els freds monstres del gel;
quan l'únic ull del malfat maleïa els camins de tornada
cap al sòl patri, esdevinc, jo —per renéixer—, Ningú:

LLuny del diví, lluny del tu i allunyat de l'ardent juvenesa,
ple amb la curiositat —tan infantil— de saber
que només la certesa del límit i el dubte alimenta,
accepto el temps de morir com l'afirmar-se del Ser.
Purificat revinc, ben humil i mig nu —indigent quasi—
en un vaixell aliè, buit d'odissees i honors,
curull de temps, el meu únic tresor i la meva moneda
de canvi, ja que es perdé tot entre el mal temporal:
Els companys de viatge, el botí dels meus dies de joia
i els amors fugissers —com a consol, l'alambí
del sexe un bàlsam conté que ens adorm les ferides pregonas—.
S'esdevingué tan fugaç, tot, que el present no existí,
i és el record qui nodreix —tan amnèsic com sóc— el meu ésser;
però, a la mar a escoltar cants de sirena de nou,
ni lligat tornaria, malgrat prosseguís l'aventura...
Borden, els gossos nocturns, foscos laments als estels.
I sé que res endebades ha estat; i també, que la vida
pot ser més simple: Només, viure. Perquè... quin dolor
d'ossos que cruixen, lluitar! Quin dolor a les carns esquinçades,
créixer! I tot, per a què? L'experiència ho val?
Cenyeixo, ja, la corona de plata a les temples, i anheló
l'exili intern; amb la llar, Ítaca, Helena... —perquè
en la garlanda del cor, la flor del safrà duc trenada—.
Tot el restant que pugueu prendre, vostre és, pretendents.

(D' *Helena, amada*. XXII)

U

Retorno, Helena, al teu cos i retorno a l'hel·lènica terra,
a aquesta dona de carn fèril i d'ulls d'ultramar
que fou prenyada en l'antic per l'arrel creadora del marbre,
plantat per l'home damunt d'ella amb la força d'un foll;
tal com jo et sembro, estimada, en donar-me i en prendre't en l'acte
suprem d'amor que se sap ple i que s'accepta fugaç,
possessor solament de l'instant que —gojós— el conforma,
però argonauta als ignots mons infinits del finit.
Quantes sembrades d'estels, sobre els fils amb què brodes les aigües
del riu magmàtic dels anys, omplen els gorgs del record!
Perquè tot allò que és, ho és només en el temps, té un principi
i —prou que ho saps— un final: Tan sols hi ha el canvi, constant
prodigi... Tu, però, restes per sempre amb mi, Helena, estimada,
ja que amb la creació, marbre i llavor s'han fet U.

(D' *Helena, amada*. XXV)

I NO VÀREM DORMIR...

I no vàrem dormir en tota la nit,
perquè els cossos trenaven una dansa
—la més lliure de totes les que es fan
i es desfan— mai no escrita i antiquíssima

—per música, el silenci dels estels—
Tota foc, tota humida i sense límits,
balles amb mi en un cercle flamejant...
Lentament, passarien tots els astres

sobre la pell desclosa, fins que Venus
—talment un àngel— amb la seva espasa
de llum, ens expulsà del paradís.

Ja ens els teus ulls l'aurora es reflecteix...
—I et vas gravar, en l'estació, perplexa
silueta en el meu retrovisor.

(De *Foc humit*)

L'ADÉU DE MÀLAGA

Sempre tindrem París.
MICHAEL CURTIZ. *Casablanca*

En tocar-te l'esquena s'han liquat
gir, esguard i abraçada. —T'infantàrem,
amor d'aeroports i estacions,
entre ullades i còmplices somriures.—

Camallarga i volàtil, amb un toc
d'esteta, extravagant, d'artista plàstica,
exposes, amb el cos, un manifest:
El motor de la vida és la bellesa.

I la seva recerca es fa destí:
L'art, una passió de solitaris,
és una embriaguesa, un foc humit.

Flama t'abraço... I mar... I vent... I sorra...
I en un zenit sens nit, el sol ens fon...
—Absort, contemplo el Sud: Ja ve a raptar-te.

(De *Foc humit*)

ALQUIMISTES I AUTISTES

L'artista és un bruixot, un alquimista

que cerca la pedra filosofal
de l'home en el seu art: Aquell principi
que duu l'elixir de la llarga vida
i la matèria transmuta en or.

Perquè amb l'obra s'esforça a comprar temps,
a vèncer mort i oblit, a restar jove...
—Obsés, pot perdre el viure en tal intent—.

L'artista és un autista que endevina
un tresor al seu llac interior.
I es fa bus per baixar a les seves aigües.

Però paga un preu car, la solitud:
Quan s'oblida dels altres, en l'abisme
s'ofega... —És la condemna de Narcís.

(De *Foc humit*)

ÉS FÀCIL D'OBLIDAR...

És fàcil d'oblidar el saber dels clàssics
sobre l'amor i la bellesa quan,
per l'atzar d'un miratge, cristal·litzen
en dona i àngel dins un únic cos.

Enlluernats, és boira el que aprenguérem:
Que l'amor mai no admet ser posseït,
i si als braços oberts cap l'abraçada,
ella pot ser el principi de l'ofec.

Que a l'àngel li fou dat de cremar els homes
—meravellats per tanta resplendor—
amb llamps bessons: El foc i la bellesa.

¿És l'àngel destructor la passió
pel bell?... I evocarem la vida, els clàssics
i el que hem escrit... —Però, ja massa tard.

(De *Foc humit*)

PER A SER U

Al capdavant, tot arrenca del desig i tot acaba en la pau.

FRIEDRICH HÖLDERLIN.

Sentir la terra del cos i els sentits

que omplen de vida la naturalesa;
fondre's amb ella mudat en llavors
d'amor humà —o retenir l'energia—.

Estimar amb l'aigua de l'ànima el Tot
on la bellesa reneix, depurada;
endevinar a un Cosmos d'hulla la llum
—Déu o els estels? L'Ideal o el silenci?—.

Raonar el món amb un aire dement;
 cercar en l'obscur del misteri més nostre:
L'inconscient —revelat sols per l'art—.

Unir en una les tres dimensions,
per ser un nou home que es crea en desfer-se.
I estoicament esperar... —Llum o foc?

(De Foc humit)

PARAULES PERDUDES

Navegant de la llengua sobre l'aigua del temps,
des d'infant que assenyalo coses inconegudes
i entre mars de preguntes de la ploma en faig rem
quan retrobo, en escriure, les paraules perdudes.

Empar! Quants noms naixeren de l'amor dels teus llavis.
I quants verbs m'ensenyares... Quin pretèrit perfet!:
Mentre a pleret llegeixes en la parla dels avis,
cadeneta amb les hores fa el ganxet, inquiet.

Retornen les estones de *Pàgines viscudes*.
I al pis o la botiga, i a la cuina o l'eixida,
unes petjades sordes i unes paraules mudes
des dels graons de fusta ressonen a l'oïda:

—*Em recordaràs força, més enllà de la mort.*
L'aigua del temps no mulla, però ens banya en records.

(De *L'aigua del temps*)

MONÒLEG DE TEODOSI II¹ (415 D.C.)

i a aquesta Alexandria que perds, digues-li adéu.

KONSTANDINOS P. KAVAFIS

Les paraules perdudes als rotlles de papir

eren fulles marcides que als ulls es feien tendres...

Però, ahir, amb les columnes fumejants de les cendres,

Pensament i Ciència formaven un menhir.

Set-cents anys contemplaren el saber de tres mil

—ve d'Atenes i Pèrgam l'origen d'una fama

que depassà el Mar Nostre—... ¿Qui encendria la flama

mentre ens guardava, Hipàtia², el tresor més humil?

Un holocaust de lletres ha immolat la gentil

—espellada amb conquilles—... I cap llibre no es salva.

I els poetes expiren en la prestatgeria

de la Biblioteca grega d'Alexandria...

Ai! Què dirà la Història de mi?... —Del Far a l'alba

duu mil anys de tenebres el darrer sol del Nil.

(De *L'aigua del temps*)

¹ Teodosi II (? , cap al 401 - Constantinoble, 450), fill i successor d'Arcadi, fou emperador romà d'Orient (408 - 450). Sota el seu regnat fou incendiada la Biblioteca.

² Hipàtia (Alexandria, 370 - 415). Darrera bibliotecària "*matemàtica, astrònoma, física i cap de l'escola neoplatoànica de filosofia (...) era una gran bellesa.*" (Carl Sagan).

PAESTUM (POSIDÒNIA)

Temple daurat que et retalles ruïna,
pur esquelet sobre el cel calcinat
de la Campània, t'alces encara
lluny dels dominis del déu que et da el nom.
Llargues columnes robustes suporten
la senzillesa del fris onejant.
Fines estries t'enlairen la cel·la
cap a l'altura després d'obrir espais
d'ombra a la llum fantasmal de la cera.
¡Quina nuesa de sorra i de mar
té aquesta sàvia talla de pedra,
feta a l'olímpic model, que et permet
d'envellir amb dignes arrugues —les feses—
bo i seguint l'ordre simplíssim que et clou!

(D' *Harmonia mundi*. LIV)

ULLS CLOSOS³

*O Pare de la nit, del mar i del silenci,
jo vull la pau —però no vull l'oblit.*

MÀRIUS TORRES

Màrius,

T'he intuït molt a prop en la mar dels teus versos
o, potser, t'he escoltat recitant per a tu
—com per vèncer els temors, amb la fe dels conversos,
en veu baixa, creient que no et sent mai ningú—.

Modulaves els mots, la matèria prima,
la bellesa, amb un to que els mudà en veritat
—com per dur al sentiment, la mesura; i la rima,
transmutar-la en mirall d'espontaneïtat—.

Rellotger de les arts, artesà de la vida,
pels ulls closos d'un llibre, el silenci de Déu
s'ha dissolt: Quan —sonor— ressuscita a l'oïda

el cant pur, la tenebra esdevé com la neu
del desglaç, transparent, com una aigua sorgida
per calmar-te la set... —I el dolor d'un temps breu.

(De *L'aigua del temps*)

³ En homenatge a Màrius Torres, metge i poeta (Lleida, 1910 - St. Quirze de Safaja, 1942)

NOIA DE DELFT

L'anomenen *La noia de la perla*,
perquè la duu —irisada— en una orella.
Però n'hi ha dues més —lluents, de coure
cristal·lí— a uns ulls amb llunes ametllades
de porcellana xinesa de Delft.
I té un altre reflex de corall rosa
als llavis entreoberts per la sorpresa
d'un retrat instantani, fotogràfic,
que —enllà del temps— la fixa, il·luminada...
Com voldria endinsar-me en el misteri
del seu pit d'altivesa suggerida,
del cos jove que sembla voler créixer
en el buit, per perfer-se —com un membre
mutilat— sota el tall que sega el quadre.
¿Com seria la bella inconeguda
—les mans, els peus, el port o la cadència—
que va guardar al taller de la memòria
—gelós, només per a ell i els seus—, Jan Vermeer?

(De *L'aigua del temps*)

LA MÀ DEL CREADOR

El líquid amniòtic del seu ventre
fou la primera visió del mar.
Tot surant en les fosques-aigües càlides
vaig transformar-me, lentament, en peix.
Quan va trencar la bossa primigènia,
es convertí en amfibi el meu fang moll.
I amb l'ansiosa empenta dels seus múscles
vaig sortir a l'aire per volar en un plor.
Llavors, la flama de la llum va coure'm
els ulls, la carn i el cor, i em transmutà
l'argila modelada en terracota.
I el seu amor em va insuflar, amb els mots
i amb l'alè d'un petó, el buf de la vida.
—Perquè ella és la mà del Creador.

(De *L'aigua del temps*)

NIL

Teixeix, la nena, la flor enrojolada

de la mimosa, el serpent verd del Nil
i el polsim d'or que corona les dunes
sota la llum blanquiblava del cel.
Des d'un obscur noviluni em contempla:
Les nines, perles de negre basalt,
entre unes valves marrons de caoba
fugen de l'aigua nacrada dels ulls,
i en l'eix del rostre es perfila una aresta,
el nas de pedra de tall —obelisc
que, molt lleument, en el cim es desvia—.
Retrobo en ella les rels d'una sang,
d'una epidermis i uns trets que m'encisen:
Lluu en els llavis la lluna minvant.

Teixeix, la nena, l'alba
d'una catifa de seda. I somriu.
Duu una fulla en els dits... I no es talla!

(D' *Harmonia mundi*. XII)

FÈNIX

L'alba neix als teus ulls i la posta s'hi ajoca.
CHARLES BAUDELAIRE. *Himne a la Bellesa.*

El sol du un ram de roses a l'aurora,
i ella bufa el fanal del pleniluni.
Quan la força imparable del planeta
apaga les estrelles de la fosca,
ja hem fet i desfet l'amor. Hi ha brases:
—*Cremo sempre i no veig les meves cendres.*
—dius—... Mai no fou, la nit, tan esperada,
ni —obsedits per la fuga de les hores—
fou, la roda dels astres, tan lleugera.
com quan el pler, en deixar la carn exhausta,
mussita que és la flama originària,
el caliu dels estels que mou els cossos.
—La clepsidra dels dies, mentre ens buida
el temps de vida, omple el vas del record.

(D' *Harmonia mundi*. XVI)

HARMONIA MUNDI

Ser és crear. I crear esdevé la quarta
dimensió que amida —inconscient—
la incerta magnitud de la follia
i enderroca els castells de la raó.
De la ciutat dels somnis, arquitecte,
l'escriptor omple el buit amb la paraula,
la mort amb la memòria, i el temps
amb la busca de l'hora inoblidable,
de l'efímer etern. Perquè es sap sols
pol·len i pols d'estels, sement de cendra
i flama, aigua que irriga i gel que es fon,
ell es cerca a les obres —o al cristall
de l'estimada, en recrear-la alè
que acalora i entela el fred del món.

(D' *Harmonia mundi*. XXXVI)

VIDA

Enamorat, despullo l'escriptura:

Quan li llevo el teixit de les paraules
sobreres, apareix la poesia
amb l'oculta nuesa d'escultura.
Mes renego del vici de la ploma
—compulsiu, narcissista— quan recordo
com ens hem estimat avui, amb l'antiga
furiosa tendresa del dissabtes
que tants dies festius ens santifica,
com mudàvem, tu en crit i jo en rialla,
sotmesos al poder animal dels cossos,
i com ja renovats ens descobríem
vida, encara, i no història... —Ai, amor!
Sols dins teu puc morir-me i sobreviure.

(D' *Harmonia mundi*. XL)

RETORN

L'alba tusta a la porta de la fosca

i esbocina els seus vidres congelats.
Entre murs despallats i llums opaques,
som a un espai sense ombres, teatral.
I llus, sense disfressa i sense màscara,
la teva masculina austeritat:
¡Quina sorpresa, pare, que retornis
de la mort una nit de carnaval!...
L'hivern ja es transvesteix de primavera,
i tu, tan poc amic de tranuitar,
has arribat a una hora intempestiva.
I ens tranquil·litges, tot serenitat:
Ens parles de la Pau que s'agenolla
i et besa els peus alats de caminant.

—I no goso abraçar-te, ni oferir-te
un petó, una cadira, un got de llum,
un drap per als estels de les sabates...

(D' *Harmonia mundi*. LII)

I. CAOS (fragment)

On sóc sense ésser

no hi ha dies, ni cicles.
Cor del silenci,
on no-sóc només sento
un batec immutable.

No conec Lluna,
ni Sol; ni llum, ni estrelles.
Solitud fosca,
sóc només buit ingràvid
del no-res primigeni.

La flama ignoro,
la terra, l'aire i l'aigua.
Ànima oculta,
sóc només ombra informe,
taca d'ecografia.

Ni el plor concebo,
ni el crit de la paraula.
Quietud tensa,
sóc només germen mínim,
llavor de vida i lletra.

(D'Adam, inèdit)

II. GEA (fragment)

Flor delicada,

la carn neix de la terra.
Però l'engendra
una llavor que l'aire
sembra a l'atzar de l'aigua.

Com una tija
que alça des de la sorra
la inesperada
senyera lluminosa,
així és l'home en néixer.

Joia de viure!...
Dus dol a la certesa
de mort futura.
Camí del mig, la vida:
No sentir és no ésser.

Sentia!... I era
el somni del meu fetus:
Un cel que mama
la llet de dues llunes.
Uns ulls sense paraules.

(D'*Adam*, inèdit)

V. EROS (fragment)

Si tu sabessis

fer-me de mare i filla,
amant i amiga,
musa, esposa i mortalla.
Si tu sabessis fer-me'n...

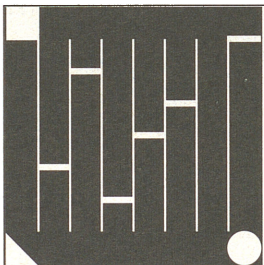
I acaronar-nos
amb lentitud extrema,
reconeixent-nos
plecs, racons i meandres
—intemporals, suspesos...

Junts i sorpresos
per l'instant perdurable,
la posta ens mira:
Cossos enllaçats, fòssils
adherits a la pedra.

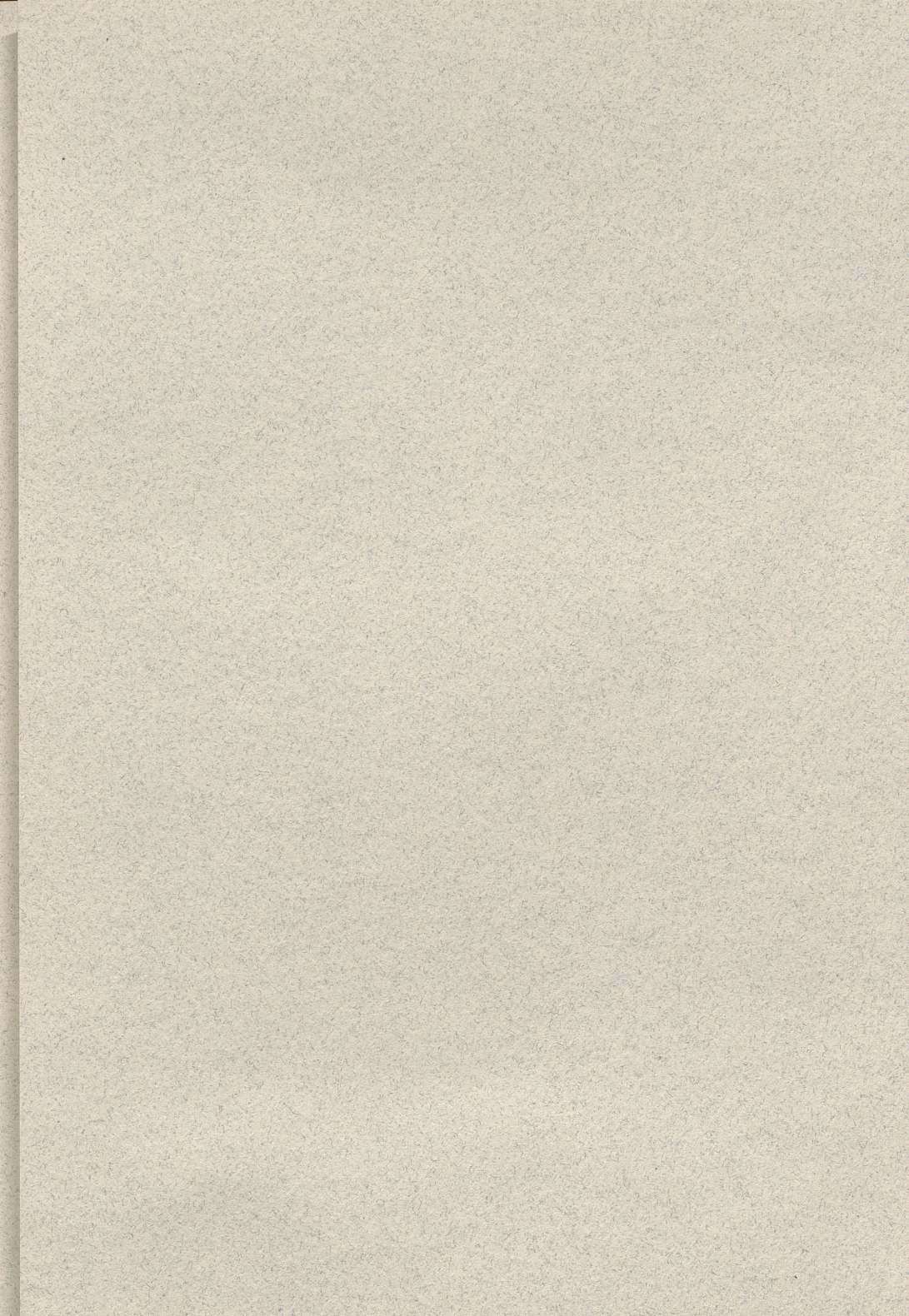
Som dos silencis,
tesats per la bellesa
d'un buit i un acte:
El verb crea la vida
que el Temps ha d'oferir-nos.

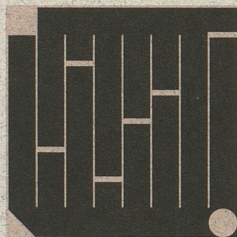
(D'Adam, inèdit)

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»
el dia 6 de maig de 2002



90. XOSÉ MARÍA ÁLVAREZ CÁCCAMO. *Poemas*
91. JOSÉ MARÍA ÁLVAREZ. *Poemas*
92. FRANCESC FLORIT NIN. *Memorial dels ulls*
93. MARC GRANELL. *Selecció de Poemes*
94. ALMUDENA GUZMÁN. *Poemas*
95. MIGUEL ANXO FERNÁN-VELLO. *Poemas*
96. DOMINGO-LUIS HERNÁNDEZ. *No más que la mañana [Poemas, 1986-1999]*
97. PILAR PALLARÉS. *Poemas*
98. ANTONI MARÍ. *Poemes*
99. JUAN MANUEL VILLALBA. *Poemas*
100. ANTONIO CARVAJAL. *De Flandes las campañas*
101. VICENÇ LLORCA. *La plaça de la poesia*
102. FERNANDO DELGADO. *Sobre el amor y sus contrarios (Antología)*
103. JOSEP PIERA. *En el nom de la mar..., i un inèdit (1991-2000)*
104. FRANCISCO CASTAÑO. *Del decorado y la naturaleza*
105. PABLO DEL BARCO. *El mirador de silencios (Antología)*
106. JOSÉ HIERRO. *Poemas*
107. PERE JOAN MARTORELL. *Després del silenci*
108. BASILIO RODRÍGUEZ. *Breve antología poética (1938-2000)*
109. JOSÉ DANIEL M. SERRALLÉ. *Poemas*
110. MARGARITA BALLESTER. *Poemes*
111. ESTEBAN PISÓN. *Euroversos (Antología)*
112. XUAN BELLO. *Poemas*
113. SILVIA UGIDOS. *Poemas*
114. ANDREU PERIS. *Quadern de versions i altres inèdits*
115. MANUEL RUIZ AMEZCUA. *Luz de la palabra*
116. JORDI VINTRÓ. *Poemes*
117. MIGUEL ÁNGEL VELASCO. *Amonites*
118. GABRIEL DE LA S. T. SAMPOL. *Aposatàstasi*
119. MILENA RODRÍGUEZ GUTIÉRREZ. *Saliendo de la noche*
120. JOSÉ LUIS LÓPEZ BRETONES. *La extrañeza (Poemas, 1992-2001)*
121. ÀLEX SUSANNA. *Poètiques*
122. AMALIA BAUTISTA. *La casa de la niebla. Antología (1985-2001)*
123. MARTA PESSARRODONA. *Poemes*
124. PABLO GARCÍA BAENA. *Poemas*
125. SARA PUJOL RUSSEL. *Breve antología*
126. JOAN ALEGRET. *Poemes*
127. JAVIER CÁNAVES. *Diecinueve poemas*





Universitat de les
Illes Balears

ISBN 84-7632-736-6



9 788476 327364

**"SA
NOS
TRA"**
Obra Social
I Cultural